

de nogenfinde have set dem, maaske ville erindre, have en lille kvindelig Figur paa sig, omsvøvet af smaa Bogstaver, som naturligvis til den Tid ville være udslettede; man vil strives om, hvorhvidt denne Guldmønt, der ingen Krone har paa sig, virkelig er Kronemønt. Det er nemlig det Karakteristiske ved vor Kronemønt, at den ingen Krone har paa sig, medens de svenske og norske Mønter, som bekendt, have Krone. Det er iøvrigt kun dem, man ser. I saa Henseende udville vi en stor Økonomi, idet det saagodt som kun er de fremmede Guldmønter, der blive satte i Cirkulation af Nationalbanken. Man vil altid i enhver Stulle finde ni Tiendebele fremmede Mønter og kun en Tiende-bel danske.

Der er en anden Hensigt, jeg skal tillade mig til den ærede Kultusminister. Jeg tror, at Alle ville indrømme, at det for et lille Folk er meget væsentligt, at de, der komme til at repræsentere Folket paa den ene eller anden Maade, være sig i Videnskabens Tjeneste eller som Embedsmænd, kort sagt, i forskellige Forhold, ere i Besiddelse af og i Let Besiddelse af idetminste et fremmed Sprog. Vi have jo oftere havt Leilighed til at beklage, at høit ansete, fortrinlige Videnskabsmænd, naar de ere komne sammen med Udlandets Videnskabsmænd, ikke have kunnet samtale med disse, fordi den danske Videnskabsmand ikke kunde tale Andet end Dansk, eller i alt Fald kun kunde tale fremmede Sprog paa uforstaaelig Maade. Den hele Undervisningsmethode i Sprog her hjemme er efter min Mening feilagtig. Det, hvorpaa det kommer an netop i vor Tid, hvor der er en saa stor Bevægelighed, hvor man saa let kommer fra det ene Land til det andet, er væsentligt at kunne forstaa og tale Sproget, men Faktum er, at, om vi endog kunne drive det saa vidt — og det er der vel ikke Saa af os, der kunne — at vi kunne nogenlunde læse en Bog i et fremmed Sprog, saa er der næsten Ingen, der kan udtrykke sig forstaaeligt i et fremmed Sprog, og endnu færre, der kunne forstaa, hvad der siges af Udlandinge. Vilere Sproget gennem Diet og ikke gennem Dret, og det er en stor Feil. Jeg har havt det Lilsælde, da jeg som ganske ungt Menneske engang var i Paris, hvor jeg næsten ikke i mindste Maade kunde gjøre mig forstaaelig og knapt kunde forlange mine Støvler bærstede, at jeg i allerhøieste Grad forbausede min Concierge, der havde forlangt og faaet en af mig skreven Vastfessedel. Han udbrød albeles overrasket: „Mais, mon Dieu, vous êtes un professeur!“ Han kunde ikke tænke sig Muligheden af, at en saadan Ignorant, der ikke kunde tale to sammenhængende Ord, kunde skrive en Vastfessedel paa fuldstændig korrekt Franst. Spørger man nu, hvorledes man skulde bøde derpaa, saa har man et ganske simpelt Middel, som man f. Ex. anvender i alle hollandske

Skoler, nemlig at man med Omhu faar valgt en sædelig, dygtig, ung, flint Franstmand, som man er glad ved ikke kan tale Andet end Franst. Han kommer ned i den nederste Klasse; Børnene tale med den unge Franstmand, og han taler med Børnene. Han kommer der ind imellem dem, og hører sig ad omtrent som En af os, der vilde reise i Afrika, vilde gjøre, blandt de Vilbe. Han tager en Gjenstand, viser den til Børnene, nævner Navnet paa den og lader Børnene repetere det; han laver smaa Sætninger, som de maa gjentage; efter en Lids Forløb kan han næsten samtale med Børnene. Den unge Lærer, som kun forstaa det fremmede Sprog, lærer Børnene det igjennem Dret — det er Hovedsagen, — og senere, naar de komme i de høiere Klasser, er det tidsnok at lære dem, hvorledes de skulle bogstavere. Det er ikke det, hvorpaa det kommer an, det lærer i en Fart; men det, hvorpaa det kommer an, er at lære at forstaa og tale Sproget, og det kan kun ske ad den Vej, jeg har tilladt mig at foreslaa, naar man ikke er saa rig, at man har Kaad til at holde Udlandinge eller Bonner til sine Børn, hvad kun meget Saa ere her i Landet. Jeg skal tillade mig at tilføie, at de Summer, der ville medgaa til dette Experiment — desværre, vi have jo slagtet saa mange Latinstoler til stor Ulykke for os Alle, — ikke ville være betydelige; men hvis den ærede Minister vilde være saa venlig at tage dette under Overveielse og i alt Fald begynde med een Skole, vilde det ikke være mere end en 3—4.000 Frcs., en saadan ung Mand behøvede at have, og det var dog maaske Noget, man kunde overkomme.

Jeg skal, inden jeg gaar over til det Spørgsmaal, som jeg egentlig har tænkt at tale om, tillade mig at sige et Par Ord med Hensyn til den Afstemning, der har fundet Sted i Folkethinget angaaende det kongelige Theater, nemlig Regtelsen af 10.000 Kr. til en Ombygning af Koncertsalen. Jeg skal ikke fordølge, at jeg er bleven noget skuffet ved, at dette Forslag faldt igjennem, — saameget mere, som jeg udfoldede af min Courtoisie overfor de ærede Mødegangsmænd, da de besaa Lokalet. Jeg troede i Virkeligheden, at de vare komne til den Overbevisning, at det var saa galt som det kunde være; men imidlertid kan man jo gjerne finde sig deri et Nar eller to endnu og lade de stakkels Elever i det nuværende flette Skolelokale læse ved Lys om Dagen og desuden for aaben Dør ud til en kold Korridor, naar det ikke kan være anderledes. De, der høre Ansvarer derfor, det er dem, der have negtet denne lille Bevilling. Ganske vist har man givet den ærede Kultusminister en Anvisning paa, at han kunde lade Theatret benytte et af de Lokaler, vi leie ud. Ved en saadan Anvisning gjør man i Grunden Theatret en Kompliment, fordi det eneste Lokale, der kan være Tale om at benytte, nemlig det, der